TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2025. gada 9. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Pamatlēmums 2002/584/TI – 4.a panta 1. punkts – Nodošanas procedūra starp dalībvalstīm – Eiropas apcietināšanas orderis – Izpildes nosacījumi – Fakultatīvas neizpildīšanas pamati – Obligāta izpilde – Izņēmumi – Jēdziens "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums" – Papildsods, ko veido policijas kontrole – Policijas kontroles noteikumu neizpilde – Lēmums, ar kuru policijas kontroli aizstāj ar brīvības atņemšanas sodu – Aizmuguriski piespriests sods

Lietā C-798/23 [*Abbottly*] [i]

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Supreme Court* (Augstākā tiesa, Īrija) iesniegusi ar 2023. gada 21. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 21. decembrī, tiesvedībā par tāda Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, kurš izsniegts attiecībā uz

SH,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents), Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda pirmās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši I. Ziemele, A. Kumins [*A. Kumin*], un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretāre: R. Stefanova-Kamiševa [*R. Stefanova-Kamisheva*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 9. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Minister for Justice* vārdā – *M. Browne*, *Chief State Solicitor*, *A. Burke*, *A. Joyce*, un *C. McMahon*, pārstāvji, kuriem palīdz *G. Gibbons*, *SC*, un *D. Perry*, *BL*,

– SH vārdā – *R. Barron*, *SC*, *S. O'Mahony*, *solicitor*, un *B. Storan*, *BL*,

– Rumānijas valdības vārdā – *M. Chicu* un *E. Gane*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – angļu.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

– Eiropas Komisijas vārdā – *H. Leupold* un *J. Vondung*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 10. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2002/584"), 4.a panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā par tāda Eiropas apcietināšanas ordera izpildi Īrijā, kas izdots attiecībā uz SH, lai brīvības atņemšanas sodu izpildītu Latvijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Pamatlēmums 2002/584

3 Pamatlēmuma 2002/584 1. pants "Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt" noteic:

"1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums negroza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti [LES] 6. pantā [..]."

4 Šā pamatlēmuma 4.a pants "Aizmuguriski nolēmumi" ir formulēts šādi:

"1. Tāpat izpildes tiesu iestāde drīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ja nolēmums pieņemts aizmuguriski, izņemot gadījumus, kad Eiropas apcietināšanas orderī norādīts, ka saskaņā ar turpmākām izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos paredzētām procesuālajām prasībām attiecīgā persona:

a) vai nu savlaicīgi:

i) saņēma pavēsti un tādējādi tika informēta par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, vai ar citiem līdzekļiem saņēma oficiālu informāciju par minētās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu tādā veidā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu,

un

ii) tika informēta par to, ka spriedums var tikt pieņemts aizmuguriski;

vai arī

b) zinādama par paredzēto lietas izskatīšanu, bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu juriskonsultu aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā, un minētais juriskonsults patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā;

vai arī

c) ir saņēmusi nolēmumu un, būdama skaidri informēta par tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā personai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts:
   i) ir skaidri paziņojusi, ka neapstrīd nolēmumu;

   vai arī
   ii) attiecīgajā termiņā nav lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību;

   vai arī

d) nav saņēmusi nolēmumu, bet:
   i) nolēmums personai tiks izsniegts tūlīt pēc nodošanas un persona tiks skaidri informēta par viņas tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts;

   un
   ii) tiks informēta par termiņu, kādā jāpieprasa šāda lietas atkārtota izskatīšana vai pārsūdzība, kā minēts atbilstīgajā Eiropas apcietināšanas orderī.

2. Ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli atbilstīgi 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem, un ja attiecīgā persona nav iepriekš saņēmusi nekādu oficiālu informāciju par to, ka pret viņu ir ierosināta kriminālllieta, tad attiecīgā persona, kad viņa tiek informēta par Eiropas apcietināšanas ordera saturu, var lūgt pirms nodošanas saņemt sprieduma kopiju. Tūlīt pēc tam, kad tā ir informēta par šādu lūgumu, izsniegšanas iestāde meklētajai personai ar izpildes iestādes starpniecību nodrošina sprieduma kopiju. Meklētās personas lūgums nekavē ne nodošanas procedūru, ne lēmumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi. Sprieduma nodrošināšana attiecīgajai personai notiek tikai informācijas nolūkos; to neuzskata par sprieduma oficiālu izsniegšanu, un tā neskar nekādus termiņus, ko piemēro lūgumam par lietas atkārotu izskatīšanu vai pārsūdzību.

3. Ja personu nodod atbilstīgi 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem un ja attiecīgā persona ir lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, šādas personas apcietinājumu līdz lietas atkārtotas izskatīšanas vai pārsūdzības pabeigšanai pārskata saskaņā ar

izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktiem vai nu regulāri, vai arī pēc attiecīgās personas lūguma. Šāda pārskatīšana jo īpaši ietver iespēju apcietinājumu apturēt vai pārtraukt. Lietas atkārtota izskatīšana vai pārsūdzība sākas pienācīgā laikā pēc nodošanas."

5 Saskaņā ar minētā pamatlēmuma 27. pantu "Iespējamā kriminālvajāšana par citiem nodarījumiem":

"1. Katra dalībvalsts var paziņot Padomes ģenerālsekretariātam, ka tās attiecībās ar citām dalībvalstīm, kas veikušas tādu pašu paziņojumu, uzskata, ka ir dota piekrišana personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai piespiedu līdzekļa izpildei par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, ja vien īpašā gadījumā izpildes tiesu iestāde neparedz citādi tās lēmumā par nodošanu.

2. Izņemot gadījumus, kas paredzēti 1. un 3. punktā, nevar veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas veikts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota.

3. Šā panta 2. punktu nepiemēro šādos gadījumos:

a) ja persona, kurai ir bijusi iespēja atstāt tās dalībvalsts teritoriju, kurai tā nodota, nav to izdarījusi 45 dienu laikā no tās galīgās atbrīvošanas, vai ir atgriezusies tās teritorijā pēc tās atstāšanas;

b) nodarījums nav sodāms ar brīvības atņemšanas sodu vai piespiedu līdzekli;

c) kriminālprocess neļauj piemērot pasākumus, kas ierobežotu personas brīvību;

d) ja personu var pakļaut sodam vai pasākumam, kas nav saistīts ar brīvības atņemšanu, ieskaitot naudassodu, vai kādu pasākumu, kas to aizstāj, pat ja tas varētu ierobežot personas brīvību;

e) ja persona piekritusi, ka to nodod, attiecīgos gadījumos vienlaikus atteikdamās no specialitātes principa saskaņā ar 13. pantu;

f) ja persona pēc tās nodošanas ir noteikti [skaidri izteikti] atteikusies no tiesībām piemērot specialitātes principu attiecībā uz noteiktiem nodarījumiem pirms tās nodošanas. Atteikšanos izdara izsniegšanas dalībvalsts kompetentā tiesu iestādē un reģistrē protokolā saskaņā ar tās tiesībām. Atteikšanos sastāda tādā veidā, kas liecina par to, ka persona to ir izdarījusi brīvprātīgi un pilnībā apzinoties sekas. Šajā sakarā personai ir tiesības uz juridiska padomdevēja palīdzību;

g) ja izpildes tiesu iestāde, kas nodevusi personu, dod savu piekrišanu saskaņā ar 4. punktu.

4. Piekrišanas pieprasījumu iesniedz izpildes tiesu iestādei kopā ar informāciju, kas minēta 8. panta 1. punktā, un tulkojumu, kas minēts 8. panta 2. punktā. Piekrišanu sniedz tad, kad uz nodarījumu, par kuru to prasa, pašu attiecas nodošana saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem. Piekrišanu atsaka 3. pantā minēto iemeslu dēļ, un citādi to var atteikt tikai 4. pantā minēto iemeslu dēļ. Lēmumu pieņem ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

Situācijās, kas minētas 5. pantā, izsniegšanas dalībvalstij ir jāsniedz garantijas, kas tajā minētas."

Pamatlēmums 2009/299

6 Ar Pamatlēmumu 2009/299 Pamatlēmums 2002/584 tika grozīts konkrēti attiecībā uz personām, kuru nodošana ir pieprasīta saistībā ar notiesājošu spriedumu, kas pasludināts aizmuguriski.

7 Pamatlēmuma 2009/299 1. pants "Mērķi un darbības joma" ir izteikts šādi:

"1. Šā pamatlēmuma mērķi ir stiprināt to personu procesuālās tiesības, pret kurām ierosināta krimināllieta, veicināt tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un jo īpaši uzlabot tiesu nolēmumu savstarpēju atzīšanu dalībvalstīs.

2. Ar šo pamatlēmumu nemaina pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kas noteikti Līguma 6. pantā, tostarp personu, pret kurām ierosināta krimināllieta, tiesības uz aizstāvību, un tas neskar nekādus tiesu iestāžu pienākumus šajā sakarā.

3. Ar šo pamatlēmumu nosaka kopējus noteikumus par to, kā vienā dalībvalstī (izpildes dalībvalsts) atzīst un/vai izpilda tiesas nolēmumus, kas kādā citā dalībvalstī (izsniegšanas dalībvalsts) aizmuguriski pieņemti saskaņā ar [Pamatlēmuma 2002/584] 5. panta 1. punktu [..]."

Īrijas tiesības

8 Pamatlēmuma 2002/584 4.a pants Īrijas tiesībās tika transponēts ar *European Arrest Warrant Act 2003* (2003. gada Likums par Eiropas apcietināšanas orderi) 45. pantu. Minētajā 45. pantā – šā likuma redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "Likums par EAO"), – paredzēts:

"Saskaņā ar šo likumu personas nodošana nav pieļaujama, ja attiecīgā persona nav piedalījusies personiski tiesas procesā, kurā pieņemts notiesājošs nolēmums vai ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, lai izpildītu Eiropas apcietināšanas orderi [..], ja vien [..] šajā orderī nav norādīti dati, kas prasīti [Pamatlēmuma 2002/584] pielikumā esošās ordera veidlapas d) punkta 2., 3. un 4. apakšpunktā, kuri minēti šajā pantā pārņemtajā tabulā."

9 Likuma par EAO 45. panta tabulā četros numurētos punktos ir norādīti Pamatlēmuma 2002/584 4.a pantā paredzētie nosacījumi, saskaņā ar kuriem var nodot aizmuguriski tiesātu personu. Īrijas tiesas ir precizējušas, ka Likuma par EAO 45. pants ir Savienības tiesību izpildes pasākums, kas jāinterpretē atbilstīgi šim pamatlēmumam. Šā iemesla dēļ, lai gan Likuma par EAO 45. pantā ir atsauce uz "tiesvedību, kurā pieņemts notiesājošs spriedums vai ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums", Īrijas tiesībās šī frāze ir pielīdzināta frāzei "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums", kā tā lietota Pamatlēmumā.

Latvijas tiesības

10 Krimināllikums (turpmāk tekstā – "Latvijas Krimināllikums") 45. pantā "Policijas kontrole", redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, bija paredzēts:

"(1) Policijas kontrole ir papildsods, ko tiesa piespriež kā piespiedu līdzekli, lai uzraudzītu no brīvības atņemšanas vietas atbrīvotās personas uzvedību un pakļautu šo personu policijas iestādes norādītajiem ierobežojumiem. Gadījumos, kad persona ir nosacīti pirms termiņa

atbrīvota no soda izciešanas, papildsoda – policijas kontrole – izpildi uzsāk ar brīdi, kad beigusies personas uzraudzība pēc nosacītas pirmstermiņa atbrīvošanas.

(2) Policijas kontroli piespriež, notiesājot ar brīvības atņemšanu tikai šā likuma sevišķajā daļā paredzētajos gadījumos uz laiku no viena gada līdz trim gadiem.

(3) Pēc brīvības atņemšanas iestādes administratīvās komisijas vai policijas iestādes iesnieguma tiesa var samazināt policijas kontroles termiņu vai to atcelt.

(4) Ja notiesātais papildsoda izciešanas laikā izdarījis jaunu noziegumu, tiesa neizciesto papildsoda laiku aizstāj ar brīvības atņemšanu un nosaka galīgo sodu saskaņā ar šā likuma 51. un 52. pantā paredzētajiem noteikumiem.

(5) Ja persona, kurai ar tiesas spriedumu noteikta policijas kontrole, ļaunprātīgi pārkāpj tās noteikumus, tiesa pēc policijas iestādes iesnieguma var aizstāt neizciesto papildsoda laiku, divas policijas kontroles dienas rēķinot kā vienu brīvības atņemšanas dienu.

(6) Policijas kontroles noteikumu pārkāpšana ir ļaunprātīga, ja persona gada laikā divas reizes administratīvi sodīta par šādu pārkāpumu."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 SH 2014. gadā par diviem noziedzīgiem nodarījumiem tika piespriesti divi sodi – viens Valmieras rajona tiesā (Latvija) un otrs – Jēkabpils rajona tiesā (Latvija). 2015. gada 27. oktobrī šie sodi tika apvienoti un rezultātā kumulatīvi tika piespriests brīvības atņemšanas sods uz četriem gadiem un deviņiem mēnešiem, nosakot papildsodu – policijas kontroli – uz trim gadiem, kas saskaņā ar Latvijas krimināltiesību aktiem sākas ar brīdi, kad SH būs izcietis brīvības atņemšanas sodu.

12 SH nav izpildījis pienākumu, kas paredzēts saistībā ar policijas kontroli, trīs darbdienu laikā pēc atbrīvošanas ierasties policijas iecirknī, lai gan viņš iepriekš bija informēts par to, ka pretējā gadījumā viņam var piemērot administratīvo sodu. Tādējādi Zemgales rajona tiesa (Latvija) 2020. gada 11. un 27. maijā SH atzina par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un par to piesprieda divus naudas sodus.

13 Ja viena gada laikā persona divas reizes tiek sodīta par policijas kontroles noteikumu neievērošanu, Latvijas krimināltiesībās kompetentajai valsts tiesai ir paredzēta iespēja policijas kontroles papildsodu aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu uz noteiktu laiku, pamatojoties uz noteiktu attiecību, proti, vienu ieslodzījuma dienu pret divām vēl neizciestām policijas kontroles dienām.

14 2020. gada jūnijā kompetentais Latvijas policijas iecirknis ir iesniedzis iesniegumu Zemgales rajona tiesā, lūdzot aizstāt atlikušo papildsodu – SH policijas kontroli – ar brīvības atņemšanas sodu.

15 2020. gada 25. jūnijā ar ierakstītu vēstuli uz SH Latvijā deklarēto dzīvesvietu tika nosūtīta tiesas pavēste, tomēr nesekmīgi. Šī vēstule tika nosūtīta atpakaļ 2020. gada 31. jūlijā.

16 2020. gada 19. augustā Zemgales rajona tiesā notika tiesas sēde, kurā SH nepiedalījās. Tajā pašā dienā šī tiesa pieņēma lēmumu (turpmāk tekstā – "strīdīgais nolēmums"), ar kuru tika uzdots neizciesto policijas kontroles laiku – divi gadi un divas dienas – aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu uz vienu gadu un vienu dienu. Šo lēmumu, kurš tika nosūtīts SH, bet tika nosūtīts atpakaļ, jo tas netika izņemts, SH apelācijas kārtībā neapstrīdēja.

17 2021. gada 26. februārī Zemgales rajona tiesa izdeva Eiropas apcietināšanas orderi (turpmāk tekstā – "attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis") attiecībā uz SH, lai izpildītu viņam 2020. gada 19. augustā piespriesto brīvības atņemšanas sodu.

18 Ar 2022. gada 27. jūlija spriedumu *High Court* (Augstā tiesa, Īrija) atteicās apmierināt *Minister for Justice and Equality* (tieslietu un līdztiesības ministrs, Īrija) iesniegto pieteikumu par SH nodošanu Latvijas Republikai saskaņā ar attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz tiesību normu, ar kuru Īrijas tiesībās transponēts Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts.

19 Tā kā *Court of Appeal* (Apelācijas tiesa, Īrija) noraidīja tieslietu un līdztiesības ministra iesniegto apelācijas sūdzību par šo spriedumu, pēdējais minētais iesniedza ārkārtas pārsūdzību iesniedzējtiesā – *Supreme Court* (Augstākā tiesa, Īrija).

20 Iesniedzējtiesa atgādina, ko no Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 2. punkta izriet, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir princips, savukārt izpildes atteikums ir paredzēts kā izņēmums, kas jāinterpretē šauri.

21 Šī tiesa uzskata, ka strīdīgais nolēmums ir pielīdzināms nosacītas notiesāšanas atcelšanai attiecībā uz sodu, uz kuru saskaņā ar Tiesas judikatūru neattiecas Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts. Proti, Tiesa 2017. gada 22. decembra sprieduma *Ardic*, (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026) 77. punktā nosprieda, ka jēdziens "nolēmums" šīs tiesību normas izpratnē neattiecas uz nolēmumu par iepriekš pasludināta brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu, piemēram, par nosacītas notiesāšanas atcelšanu, izņemot gadījumus, ja šā nolēmuma mērķis vai sekas ir minētā soda veida vai apmēra grozīšana un ja iestādei, kas to pieņēmusi, šajā ziņā ir bijusi rīcības brīvība.

22 Tomēr minētā tiesa norāda, ka šajā gadījumā policijas kontroles laikposms sākās no brīža, kad SH bija izcietis brīvības atņemšanas sodu. Neviens jauns tiesas nolēmums, ar ko tiktu grozīts iepriekš piespriestā brīvības atņemšanas soda veids un apmērs, neesot pieņemts, ņemot vērā, ka policijas kontroles noteikumu neievērošanas gadījumā brīvības atņemšanas ilgumu, kādu var piespriest, nosaka ar aritmētisku aprēķinu, kas paredzēts Latvijas tiesību aktos. Tātad vienīgi Zemgales rajona tiesai bija jāizlemj, vai būtu jāpiemēro papildu brīvības atņemšanas sods, kura ilgumu nosaka *ex lege*. Šā iemesla dēļ iesniedzējtiesa provizoriski nosprieda, ka nav pamata atteikt SH nodošanu, jo viņam 2020. gada 19. augustā piespriestais sods, pēc tās domām, nav jauns sods un nav mainījis nedz iepriekš piespriestā brīvības atņemšanas soda veidu, nedz apmēru.

23 Tomēr iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai, lai gan jauna brīvības atņemšanas soda perspektīva bija saistīta ar iepriekš piespriestajiem sodiem, kas pasludināti attiecībā uz SH un apvienoti 2015. gada 27. oktobrī, 2020. gada 19. augustā piespriestais sods neesot vienkārši SH pienākums pilnībā vai daļēji izciest sākotnēji noteiktos brīvības atņemšanas sodus.

24 Šādos apstākļos *Supreme Court* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Ja pieprasītās personas nodošana tiek lūgta, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, kas šai personai ir piespriests par iepriekš noteiktā [papild]soda – policijas kontroles – noteikumu pārkāpumu, apstākļos, kad tiesai, kas ir piespriedusi šo brīvības atņemšanas sodu, bija rīcības brīvība piespriest vai nepiespriest brīvības atņemšanas sodu (lai gan tai nav rīcības brīvības lemt par soda termiņu tā piespriešanas gadījumā), vai process, kura rezultātā tiek piespriests šis brīvības atņemšanas sods, ir daļa no "lietas izskatīšanas, kurā ir pieņemts nolēmums" [Pamatlēmuma 2002/584] 4.a panta 1. punkta izpratnē?

2) Vai iepriekš pirmajā jautājumā minētajos apstākļos pieņemtais lēmums policijas kontroles vietā noteikt brīvības atņemšanas sodu bija lēmums, kura mērķis vai sekas ir tādas, ka tiek grozīts pieprasītajai personai iepriekš piespriestā soda – it īpaši policijas kontroles, kas bija daļa no iepriekšējā šo personu notiesājošā sprieduma, – veids un/vai apmērs un tādējādi uz to attiecas [2017. gada 22. decembra sprieduma *Ardic* (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)] 77. punktā minētais izņēmums?"

Tiesvedība Tiesā

25 Tā kā SH advokāts Tiesas kanceleju ir informējis, ka viņa klients šobrīd atrodas ieslodzījumā Latvijā, Tiesa ar Tiesas priekšsēdētāja 2024. gada 26. aprīļa lēmumu nosūtīja iesniedzējtiesai lūgumu sniegt informāciju, lai noteiktu, vai Tiesas atbilde uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu joprojām ir noderīga, lai atrisinātu pamatlietu.

26 Ar 2024. gada 10. maija atbildi iesniedzējtiesa apstiprināja, ka SH šobrīd atrodas ieslodzījumā Latvijā un ka viņš Latvijas iestādēm nodots, izpildot 2021. gada 17. februāra Eiropas apcietināšanas orderi, bet norādīja – tā kā SH nav ticis nodots, izpildot pamatlietā aplūkojamo Eiropas apcietināšanas orderi, un tātad nav izslēgts, ka Latvijas iestādes piemēros Pamatlēmuma 2002/584 27. pantā paredzēto piekrišanas mehānismu, lai panāktu ar strīdīgo nolēmumu SH piespriestā brīvības atņemšanas soda izpildi, atbilde uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu joprojām esot noderīga pamatlietas atrisināšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

27 Ar abiem jautājumiem, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka jēdzienā "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums" šīs tiesību normas izpratnē ietilpst tiesvedība, kuras noslēgumā valsts tiesa, pamatojoties uz to noteikumu neievērošanu, kas bija saistīti ar policijas kontroles sodu, kurš attiecīgajai personai iepriekš ticis piespriests papildus brīvības atņemšanas sodam, var šā papildsoda neizciesto laiku aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu, rēķinot, ka divas policijas kontroles dienas atbilst vienai brīvības atņemšanas dienai.

28 Ievadam jāatgādina, ka Pamatlēmuma 2002/584 mērķis, ieviešot tādu personu vienkāršotu un iedarbīgu nodošanas sistēmu, kas notiesātas vai tiek turētas aizdomās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, ir atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību, lai veicinātu Eiropas Savienībai noteiktā mērķa sasniegšanu – kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, pamatojoties uz augstu

savstarpējo uzticību, kurai jāpastāv starp dalībvalstīm atbilstoši savstarpējās atzīšanas principam (spriedums, 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā nolūkā šā pamatlēmuma 1. panta 2. punktā ir paredzēts noteikums, saskaņā ar kuru dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un saskaņā ar minētā pamatlēmuma noteikumiem. Ja vien nav izņēmuma apstākļu, izpildes tiesu iestādes tātad šādu orderi var atteikties izpildīt tikai izsmeļoši uzskaitītajos, šajā pašā pamatlēmumā paredzētajos neizpildes gadījumos un Eiropas apcietināšanas ordera izpildi var atteikt tikai tad, ja nav izpildīts kāds no tajā ierobežojoši uzskaitītajiem nosacījumiem. Tādējādi, ja Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir princips, tad izpildes atteikums tiek saprasts kā izņēmums, kas jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 21. decembris, *Generalstaatsanwaltschaft Berlin* (Aizmuguriska notiesāšana), C-396/22, EU:C:2023:1029, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 It īpaši Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts ir izņēmums no noteikuma, ar kuru izpildes tiesu iestādei ir noteikts pienākums nodot pieprasīto personu izsniegšanas dalībvalstij, un tādējādi tas ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 55. punkts).

31 No paša Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta formulējuma izriet, ka izpildes tiesu iestāde drīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ja tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums, attiecīgā persona nav personiski piedalījusies, izņemot, ja Eiropas apcietināšanas orderī ir norādīts, ka ir izpildīti attiecīgi šā noteikuma a)–d) apakšpunktā paredzētie nosacījumi (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *Generalstaatsanwaltschaft Hamburg*, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Ar 4.a pantu tādējādi tiek ierobežota iespēja atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, vienveidīgi un precīzi nosakot gadījumus, kuros nevar tikt atteikta nolēmuma, kas pieņemts pēc lietas izskatīšanas, kurā attiecīgā persona nav piedalījusies, atzīšana un izpilde (spriedums, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 49. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

32 Proti, katrā no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajiem gadījumiem Eiropas apcietināšanas ordera izpilde neapdraud nedz attiecīgās personas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un uz lietas taisnīgu izskatīšanu, nedz tiesības uz aizstāvību, kas nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 48. pantā (skat. tostarp spriedumu, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 73. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

33 Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta mērķis ir nodrošināt augstu aizsardzības līmeni un ļaut izpildes iestādei, pilnībā ievērojot personas tiesības uz aizstāvību, nodot attiecīgo personu, lai gan tā nav piedalījusies lietas izskatīšanā, kurā tikusi notiesāta (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *Generalstaatsanwaltschaft Hamburg*, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 39. punkts un tajā minētā judikatūra). Konkrētāk, no Pamatlēmuma 2009/299 1. panta, lasot to tā 1. un 15. apsvēruma gaismā, skaidri izriet, ka 4.a pants tika iekļauts Pamatlēmumā 2002/584, lai aizsargātu apsūdzētā tiesības personiski piedalīties pret viņu ierosinātajā krimināllietā, vienlaikus uzlabojot tiesu

nolēmumu savstarpēju atzīšanu starp dalībvalstīm (spriedums, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 50. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

34 Tomēr, pirms pārbaudīt, vai pastāv kāds no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajiem apstākļiem, izpildes tiesu iestādei jānosaka, vai tai jāvērtē situācija, kad pieprasītā persona nav personiski piedalījusies "tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta izpratnē.

35 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jēdziens "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums", kas ietverts Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punktā, ir jāsaprot kā autonoms Savienības tiesību jēdziens un vienveidīgi jāinterpretē tās teritorijā neatkarīgi no kvalifikācijām dalībvalstīs. Minētā frāze jāsaprot kā tāda, kas aptver procesu, kurā pieņemts tiesas nolēmums par personas, kuras nodošana tiek lūgta saistībā ar Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, galīgu notiesāšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 21. decembris, *Generalstaatsanwaltschaft Berlin* (Aizmuguriska notiesāšana), C-396/22, EU:C:2023:1029, 26. un 27. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

36 Tiesa ir nospriedusi, ka nolēmums par iepriekš piespriestā brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu nav "nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta izpratnē, izņemot gadījumus, ja tas ietekmē atzīšanu par vainīgu vai ja šā nolēmuma mērķis vai sekas ir minētā soda veida vai apmēra grozīšana un ja iestādei, kas to pieņēmusi, šajā ziņā ir bijusi rīcības brīvība (spriedumi, 2017. gada 22. decembris, *Ardic*, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 77. un 88. punkts, kā arī 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 53. punkts).

37 Tādējādi Tiesa uzskatīja, ka lēmums, ar kuru atcelta brīvības atņemšanas soda izpildes atlikšana tādēļ, ka attiecīgā persona ir pārkāpusi tādu objektīvu noteikumu, kas saistīts ar šo nosacīto notiesāšanu, piemēram, pastrādājot jaunu noziedzīgu nodarījumu pārbaudes laikā, nav "nolēmums" minētā 4.a panta 1. punkta izpratnē, jo ar to netiek grozīts nedz šā soda veids, nedz apmērs. Turklāt Tiesa ir precizējusi – tā kā iestādei, kurai jālemj par šādu atcelšanu, nav pienākuma pēc būtības atkārtoti izskatīt lietu, kurā piespriests sods krimināllietā, apstāklim, ka šai iestādei ir rīcības brīvība, nav nozīmes, jo tā šai iestādei neļauj grozīt brīvības atņemšanas soda apmēru vai veidu, kādi tie noteikti galīgajā nolēmumā, ar kuru pieprasītā persona notiesāta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 53. un 54. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

38 Jānorāda, ka šāda Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta interpretācija turklāt atbilst Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai (skat. it īpaši ECT spriedumus, 2013. gada 21. oktobris, *Del Río Prada* pret Spāniju, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 89. punkts, un 2022. gada 10. novembris, *Kupinskyy* pret Ukrainu, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, 47.–52. punkts), saskaņā ar kuru, pirmkārt, procedūras, kas attiecas uz sodu izpildes kārtību, neietilpst 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta piemērošanas jomā un, otrkārt, pasākumi, kurus tiesa ir noteikusi pēc galīgā soda uzlikšanas vai tā izpildes laikā, par "sodiem" šīs konvencijas izpratnē var tikt uzskatīti tikai tad, ja tie var izraisīt sākotnēji uzliktā soda apmēra pārskatīšanu vai grozīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 23. marts, *Minister for Justice and Equality* (Izpildes nosacītas atlikšanas atcelšana), C-514/21 un C-515/21, EU:C:2023:235, 58. punkts).

39 Lai lemtu par to, vai soda izpildes laikā veiktais pasākums attiecas tikai uz soda izpildes veidu vai, gluži pretēji, ietekmē tā apmēru, katrā atsevišķā gadījumā jāpārbauda, kāds tolaik bija faktiski piemērotais "sods" saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai – citiem vārdiem – kāds bija tā būtiskais raksturs (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2013. gada 21. oktobris, *Del Río Prada* pret Spāniju, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 85. un 90. punkts).

40 Šajā gadījumā šķiet, ka attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas pamats bija strīdīgais nolēmums, ar kuru papildsods – policijas kontrole – tika aizstāts ar brīvības atņemšanas sodu. Iesniedzējtiesa šajā ziņā balstās uz premisu, saskaņā ar kuru strīdīgais nolēmums varētu tikt pielīdzināts tādam nolēmumam par iepriekš piespriesta brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu kā nosacītas notiesāšanas atcelšana. Šāds nolēmums varētu neietilpt Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta tvērumā, jo tā mērķis vai sekas nav grozīt pieprasītajai personai iepriekš piespriestā soda veidu un/vai apmēru un iestādei, kas to ir pieņēmusi, šajā ziņā nav bijusi rīcības brīvība.

41 Tātad jāpārbauda, vai strīdīgais nolēmums var tikt kvalificēts kā "lēmums par iepriekš piespriesta brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu" šā sprieduma 36. un 37. punktā minētās judikatūras izpratnē – tādā gadījumā tas nebūtu "nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta izpratnē.

42 Šajā ziņā no lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertās informācijas un Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar Latvijas Krimināllikuma 45. panta 1. punktu policijas kontrole ir papildsods, ko tiesa var piespriest personai, kurai ir piespriests brīvības atņemšanas sods, lai pēc atbrīvošanas to paturētu uzraudzībā, un tādējādi šai personai ir jāievēro policijas iestādes paredzētie noteikumi. Kā noteikts šā likuma 45. panta 2. punktā, šo papildsodu var piespriest tikai personai, kurai ir piespriests brīvības atņemšanas sods uz laiku no viena gada līdz trim gadiem. Saskaņā ar minētā likuma 45. panta 3. punktu policijas kontroles termiņu var saīsināt vai to atcelt pēc brīvības atņemšanas iestādes administratīvās komisijas vai policijas iestādes iesnieguma. Šā paša kodeksa 45. panta 4. punktā paredzēts: ja notiesātais papildsoda izciešanas laikā izdarījis jaunu noziegumu, tiesa neizciesto papildsoda laiku aizstāj ar brīvības atņemšanu un nosaka galīgo sodu saskaņā ar Latvijas Krimināllikuma noteikumiem.

43 Piemērojot Latvijas Krimināllikuma 45. panta 5. un 6. punktu, būtībā, ja persona, kas izcieš papildsodu – policijas kontroli –, ir "ļaunprātīgi" pārkāpusi šī papildsoda noteikumus – proti, pēc tam, kad par šo noteikumu pārkāpumu piespriesti divi administratīvi sodi viena gada laikā –, tiesa papildus administratīvajam naudas sodam neizciesto policijas kontroles papildsoda laiku var aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu, kura ilgums ir vienāds pusei no atlikušo policijas kontroles dienu skaita. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka tās ir tiesību normas, kas piemērotas pamatlietā.

44 No minētā izriet, ka Latvijas tiesībās, šķiet – tas tomēr jāpārbauda iesniedzējtiesai –, nolēmums, ar ko piespriež brīvības atņemšanas sodu, tiek nošķirts no nolēmuma par policijas kontroles piemērošanu un pēdējais minētais lēmums pēc savas būtības vienmēr ir papildsods brīvības atņemšanas sodam. Šajā gadījumā SH iepriekš bija piespriests brīvības atņemšanas sods kopā ar papildsodu – policijas kontroli –, tādējādi policijas kontrole tam piemērota pēc tam, kad bija izciests piespriestais brīvības atņemšanas sods. Tādēļ strīdīgais nolēmums, ar kuru SH piespriests brīvības atņemšanas sods, kas aprēķināts pēc attiecības divas neizciestās policijas kontroles dienas pret vienu brīvības atņemšanas dienu, neattiecas uz iepriekš piespriesta brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu šā sprieduma 35. un 36. punktā minētās judikatūras izpratnē, bet pats ir jauns nolēmums, ar kuru piemērots brīvības atņemšanas sods, kas SH līdz šim nebija piespriests.

45 Attiecīgi pamatlietā aplūkotā situācija atšķiras no nosacītas notiesāšanas atcelšanas attiecībā uz brīvības atņemšanas sodu, ņemot vērā, ka pēdējā minētajā gadījumā brīvības atņemšanas sodam jau sākotnēji bija paredzēta nosacīta notiesāšana, tādēļ tā atcelšana tikai ļauj izpildīt iepriekš piespriesto brīvības atņemšanas sodu.

46 Šo konstatējumu apstiprina fakts, ka saskaņā ar šā sprieduma 42. un 43. punktā minētajām atbilstošajām Latvijas tiesību normām šajās tiesībās, šķiet, nav paredzēts automātisks mehānisms policijas kontroles soda aizstāšanai ar brīvības atņemšanas sodu, ja attiecīgā persona pārkāpj šīs kontroles noteikumus. Proti, tiesai ir rīcības brīvība pēc policijas iestādes lūguma nolemt vēl neizpildīto papildsodu – policijas kontroli – aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu, un tādējādi šī aizstāšana nav automātiska.

47 Turklāt, kā secinājumu 65. punktā uzsvēris ģenerāladvokāts, brīvības atņemšanas soda – ko, iespējams, piemēro pēc tam, kad nav izpildīti papildsoda noteikumi, – mērķis ir sodīt nevis par sākotnējo noziedzīgo nodarījumu, par kuru kā papildsods ir piespriesta policijas kontrole, bet konkrēti par to noteikumu neievērošanu, kas saistīti ar pēdējo minēto sodu. Tātad minētajai tiesai pēc šīs personas situācijas pārbaudes jāizlemj, vai šie pārkāpumi pamato policijas kontroles pasākuma aizstāšanu ar brīvības atņemšanas sodu vai ne.

48 Tādējādi lēmums, ar kuru papildsodu – policijas kontroli – aizstāj ar brīvības atņemšanas sodu, nav nolēmums par iepriekš piespriesta brīvības atņemšanas soda izpildi vai piemērošanu, bet ir jāuzskata par nolēmumu, ar ko piespriests jauns brīvības atņemšanas sods, kura veids atšķiras no sākotnēji noteiktā.

49 Šāds nolēmums ir jākvalificē kā "nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta izpratnē, un procedūra, kuras noslēgumā tas pieņemts, saskaņā ar šā sprieduma 35. punktā minēto Tiesas judikatūru jāuzskata par ietilpstošu jēdzienā "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums" šīs tiesību normas izpratnē.

50 Proti, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 82. un 83. punktā, kvalifikācijai par "tās lietas izskatīšanu, kurā pieņemts nolēmums" Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta izpratnē svarīgi ir tas, ka process saistībā ar soda aizstāšanu var izraisīt brīvības atņemšanu, kas, lai gan tās iespējamība bija paredzama tāda soda kā policijas kontrole noteikumu neievērošanas gadījumā, pati par sevi nebija daļa no sākotnēji piespriestā soda un tādēļ šai nolūkā nepieciešams noteikt jaunu sodu, kas aizstātu pirmo.

51 Jāpiebilst, ka tiesvedības stadijā, kurā tiek lemts par iespējamo policijas kontroles aizstāšanu ar brīvības atņemšanas sodu, – kā ģenerāladvokāts uzsvēris secinājumu 81. punktā – attiecīgajai personai pilnībā jāspēj izmantot savas tiesības uz aizstāvību, lai efektīvi paustu savu viedokli un tādējādi ietekmētu galīgo nolēmumu, kura rezultātā tai var tikt atņemta individuālā brīvība. Šai personai it īpaši ir jābūt iespējai izklāstīt faktiskos un tiesiskos apstākļus, kuri varētu likt kompetentajai tiesai pieņemt lēmumu neveikt šādu soda aizstāšanu.

52 Iesniedzējtiesai vēl būs jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotā situācija atbilst kādam no Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajiem apstākļiem. Ja atbilst, Īrijas izpildes tiesu iestādei būtu jāpiekrīt nodot SH Latvijas iestādēm.

53 Tomēr, ņemot vērā, ka SH jau ir nodots Latvijas iestādēm, piemērojot citu Eiropas apcietināšanas orderi, kas nav attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis, kā iesniedzējtiesa pati norādījusi atbildē uz Tiesas tai adresēto informācijas pieprasījumu, lai izpildītu ar strīdīgo nolēmumu SH piespriesto brīvības atņemšanas sodu, būs jāizmanto Pamatlēmuma 2002/584 27. pantā paredzētais piekrišanas mehānisms.

54 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Pamatlēmuma 2002/584 4.a panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka jēdzienā "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums" šīs tiesību normas izpratnē ietilpst tiesvedība, kuras noslēgumā valsts tiesa, pamatojoties uz to noteikumu neievērošanu, kas saistīti ar policijas kontroles sodu, kurš attiecīgajai personai iepriekš ticis piespriests papildus brīvības atņemšanas sodam, var šā papildsoda neizciesto laiku aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu, rēķinot, ka divas policijas kontroles dienas atbilst vienai brīvības atņemšanas dienai.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nosprież:

Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 4.a panta 1. punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

jēdzienā "tās lietas izskatīšana, kurā pieņemts nolēmums" šīs tiesību normas izpratnē ietilpst tiesvedība, kuras noslēgumā valsts tiesa, pamatojoties uz to noteikumu neievērošanu, kas saistīti ar policijas kontroles sodu, kurš attiecīgajai personai iepriekš ticis piespriests papildus brīvības atņemšanas sodam, var šā papildsoda neizciesto laiku aizstāt ar brīvības atņemšanas sodu, rēķinot, ka divas policijas kontroles dienas atbilst vienai brīvības atņemšanas dienai.

[Paraksti]